

BAT PAT

COMPTE AMB LA MEDUSA!

Estrella Polar

**RIU I
TREMOLA!**

BAT PAT

COMPTE AMB LA MEDUSA!

Text a cura de Roberto Pavanello

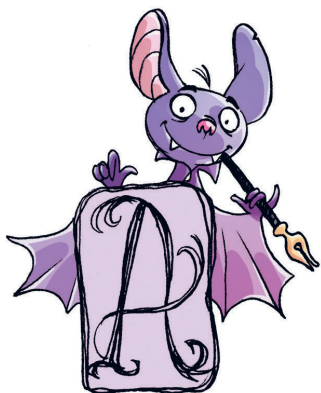

Estrella Polar

1

DUES GERMANES XOCANTS

hores d'ara ja us n'heu adonat, Fogville és només en aparença una petita ciutat de províncies més aviat avorridota. En realitat, hi passen un munt de coses: algunes d'interessants, altres de divertides, d'altres fins i tot inquietants, depèn de com ens ho mirem. En tots tres casos, si casualment us hi trobéssiu, us adonaríeu que pel mig sempre hi ha com a mínim un germà Silver que hi fica cullerada (o el nas). Podeu estar-ne segurs!

Exactament com va succeir al setembre pas-

sat, quan els meus amics —aprofitant una bonica tarda assolellada— van anar tots plegats a veure l'arribada dels nous propietaris de la Vil·la Malenconiosa: un casalot vell del segle XIX, envoltat de verd i abandonat d'ençà de temps immemorials. Amb el pas dels anys, el seu aspecte havia agafat tons molt més malenconiosos del que el seu nom suggeria: el que en una època havia estat un elegant jardí es va convertir en una jungla salvatge, i les diverses estàtues de pedra que hi havia a dins es van anar cobrint de molsa i van agafar un aspecte de criatures màgiques i adormides. Inevitablement la gent se'n mantenia a distància i corria la brama que s'hi havien detectat presències misterioses.

Així, quan es va saber que dues riques germanes americanes l'havien comprat i que vindrien a viure-hi, la curiositat es va estendre a Fogville. So-

bretot en el cas dels meus amics, que, el dia que estava prevista l'arribada, s'havien dirigit cap a la «Casa de les Estàtues», tal com la gent en deia, amb bicicleta. Si és que la que duia el Leo, després d'un munt de modificacions, es podia encara definir com a «bicicleta»! Només faré esment dels canvis més importants: seient d'amplada extra amb respatller i reposacap, sostre plegable anti-sol i/o antipluja, clàxon de tres tons, ràdio al manillar amb altaveus d'alta fidelitat, alforges de viatge amb material de càmping, cuina, i, mininevera al portaequipatge amb reserva per a tres dies. Un monstre de la tecnologia concentrada... Ah, i pesava com un ase mort! Si hi afegim la massa física del Leo, comprendreu per què hi va posar un potent motor elèctric auxiliar, alimentat per una bateria recarregable, gràcies a la qual el meu amic es limitava a fer veure que pedalejava.

—Això va sobre rodes, eh, germanets? —deia

el molt murri, mort de riure, arrepatat al seient, alhora que bevia a través d'una canyeta connectada directament a la mininevera.

—Mentre la teva andròmina funcioni... —va dir irònica la Rebecca, pedalejant amb força.

I jo volava divertit damunt d'ells.

Vam arribar davant de la gran reixa de ferro forjat de Vil·la Malenconiosa, on un grupet de tafaners i algun periodista avorrit esperaven les dues germanes.

El primer que va arribar va ser un llarguíssim camió de mudances i, al cap de poc, elles dalt d'un tot terreny esportiu de color vermell foc. Però

allò no era pas el més vistós. Hauríeu hagut de veure la roba fluorescent i els pentinats; una era rossa i l'altra d'un to pràcticament taronja, model «sucre filat»! Per no parlar de les enormes ulleres de sol negre fumat que les dues excèntriques fadrines no es van treure ni per parlar amb el periodista.

—Gràcies per aquesta acollida! —va xisclar la rossa, al volant, un tros de dona més aviat «robusta», tot aturant el cotxe davant la reixa—. Jo sóc la Sten i ella és la meva germana Eury. Som les germanes Gorgon... ai, vull dir... Gordon! I estem molt contentes de ser a la vostra bonica ciutat!

—Què us ha inspirat per comprar aquesta villa? —va preguntar un dels periodistes presents—. No sé si heu sentit el rumor sobre coses estranyes que passen en aquest casalot...

—Ens ho han dit, però les llegendes no ens fan cap por! —va respondre la dona forta com un roure.

—El fet és que tenim una gran passió per les estàtues i les que hi ha al jardí són realment esplèndides. Semblen vives i tot! —va afegir la germana de la cabellera taronja, prima com un clau, mentre jugava amb el gros penjoll que duia al coll, que canviava contínuament de color segons els reflexos de la llum. Em vaig quedar encantat, diré que gairebé hipnotitzat. Després la finestreta es va tancar i el cotxe va enfilar a tota velocitat pel caminet enfosquit per l'ombra dels arbres que conduïa cap a l'edifici principal.

